

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 562. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918039008/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Ih, Gud bevare os! raabte Damen, aabnede selv Slaget og steg ud. Hun var omtrent tredve Aar, hendes Ansigt var rundt, Munden stor og fyldig, Haaret rigt; hun var endnu kjøn, men saae især bestemt ud.

De fandt Schjøtt; han laa besvimet; fra et Hul i Hovedet randt Blodet ned over ham.

Otto hentede Vand i sin Hat, Damen badede Schjøtt med sit Lømmetørklæde, bøiede sig over ham og tog hans Hoved i sin Arm.

Efter en Stund aabnede Schjøtt Øinene, stirrede paa hende og sagde: Othilie!

Han lukkede dem igjen, og hun sagde: Han phantaserer.

Men han saae strax efter op paany, stirrede og sagde: Othilie Angelika, er Du kommen hjem igjen?

Han kan ikke blive liggende her! raabte hun; jeg vil tage ham ind i Kaleschen, jeg boer tæt herved Mit Navn er Fru Vandamme

Van Damm? sagde Schjøtt.

Vil De hente en Læge? vedblev hun til Otto.

Og mit Tøi, sagde Schjøtt og sank paany hen i en dyb Besvimmelse.

Otto havde forstaaet ham. Han hjalp dem med at faae Schjøtt op i Vognen, anbefalede Kudsken hans Hest og red bort.

Schjøtt havde aldrig talt til Otto om sin første Kjærlighed, og Otto havde heller ikke af Andre hørt noget Bestemt derom. Ei heller forespurgte han sig videre om Fru Vandamme, medens Schjøtt laa heftig syg derude; kun hørte han engang en Bemærkning om, at hun nylig var kommen hjem fra Udlandet, og en dunkel Hentydning til, at hun havde saerregne store Forbindelser.

Det var alt ud paa Sommeren; Schjøtt var Reconvalescent og spadserede i Skyggen udenfor den Pavillon eller Havestue, der i Hast var bleven indrettet til ham. Otto var kommen for at tage Afsked; men de talte ikke synderlig sammen. I Schjøtts Ansigt var kommet en Forandring – næsten syntes det Otto, at han som hin

Mand i Eventyret havde faaet andre Øine. Før havde de været livlig blaae, nu vare de matte med et grønligt Skjær, enten det saa kom af Sygdommen eller ei. Ogsaa Schiøtts Holdning var forandret; der var noget Tørt, men Sikkert som hos en Mand, der har kastet overflødige Tanker overbord.

Skriv engang imellem, sagde han, idet han rakte Otto sin Haand, der var bleven spinkel og meget hvid og saae fornem ud.

Otto var med al sin Tanke og Villie bøiet sammen over Reisen; med en Slags Andagt forberedte han sig paa sin Pilgrimsang til Lykken. Han sagde til Afsked: Endnu engang, Schiøtt, vil De reise med, eller skal vi mødes, skal jeg vente paa Dem nogensteds?

Nei, ellers Tak, svarede Schiøtt med et tørt Smil. Men jeg vil, til Gjengæld for Deres Tilbud og for andet Godt, paa nordisk Vis give Dem Heldraad.

Og det er? sagde Otto.

Det er, vedblev Schiøtt, og Noget af hans forrige Væsen spillede i hans Øine, det er, at den ene Side af Deres Ansigt er et Barns, den anden en erfaren Mands; pas nu altid at vende den rigtige Side ud.

Ja, men hvilken er hvilken? spurgte Otto leende.

Det veed jeg ikke, svarede Schiøtt; Nordens Heldraad ere altid dunkle. Lad det være et godt Tegn, at vi skilles leende – kom leende hjem!

Før Otto reiste udenlands, vilde han tage Afsked med sin Moder, og hun havde sat ham Stevne i hans Fødeby, hvor han skulde være hende behjælpelig med at søge Oplysninger under den store, lange Proces, og hvor hun desuden havde Ærinde, da Agent Theilmann ganske nylig var død.

Da han saae hende sysle med disse kjedelige Papirer og saa alvorlig og ivrig fordybet, med Brillerne klemte paa Næsen, undersøge hver lille Enkelthed, sagde han vemodig til sig selv, at hun jo ikke gjorde det for sin egen Skyld, men var som en Høne, der værgede for sine Kyllinger. Og han vilde ud i den store, rige, glade Verden – han fik Hjemvee, som om han alt var ude – men hvad saa? spurgte han sig selv. Han ordnede det lempelig saadan med hende, at der af